

Forenede sager T-107/01 R og T-175/01 R

Société des mines de Sacilor — Lormines mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen —
foreløbige forholdsregler — Artikel 88 KS«

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 11. juli 2002 II-3196

Sammendrag af kendelse

1. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen — betingelser — negativ forvaltningsafgørelse — beslutning om at nægte at træffe forholdsregler over for en medlemsstat — udsættelse, der ikke har ændret den begærende parts stilling — den begærende parts interesse i at opnå den pågældende udsættelse — ingen interesse (Art. 39, stk. 2, KS)*

2. *Særlige rettergangsformer — foreløbige forholdsregler — begæring om, at Kommissionen pålægges at fastslå en medlemsstats traktatbrud i artikel 88 KS's forstand — forholdsregel uforenelig med kompetencefordelingen mellem institutionerne — forholdsregel ikke kun af rent retssikrende karakter — afvisning*
(Art. 39, stk. 3, KS, og artikel 88 KS)
3. *Særlige rettergangsformer — foreløbige forholdsregler — begæring om, at Kommissionen pålægges at rette påbud mod en medlemsstat, der angiveligt har tilsidesat sine forpligtelser — Begæring som led i annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afslag på at fastslå nævnte medlemsstats traktatbrud — forholdsregel bestemt til at have retsvirkninger over for tredjemand i relation til hovedsagen — beføjelse til at udstede påbud ikke tillagt Kommissionen i henhold til artikel 88 KS — afvisning*
(Art. 35 KS, 88 KS, 232 EF og 243 EF)

1. Principielt kan en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke rettes mod en negativ forvaltningsafgørelse, da en udsættelse i et sådant tilfælde ikke kan ændre den begærende parts stilling. Retten kan derfor ikke anordne en udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afvisning af at træffe forholdsregler over for en medlemsstat, der angiveligt har tilsidesat sine forpligtelser, idet en sådan udsættelse ikke ville have som konsekvens, at Kommissionen blev forpligtet til at fastslå det påståede traktatbrud.
2. Retten kan ikke pålægge Kommissionen at fastslå en medlemsstats overtrædelse i medfør af artikel 88 KS.

For det første ville Retten herved sætte sig i Kommissionens sted, hvilket ville være en indgriben i udøvelsen af de beføjelser, som tilkommer denne institution, som er uforenelig med den kompetencefordeling mellem Fællesskabets institutioner, som EKSF-traktatens forfattere har ønsket.

For det andet kan den foreløbige forholdsregel, som den kan anordne i medfør af nævnte artikel, kun være af retssikrende karakter, hvilket ikke ville være tilfældet, såfremt der blev fast-

(jf. præmis 48 og 49)

slået et traktatbrud, da forholdsreglen ikke er en forberedende retsakt, men afslutningen af en procedure.

Dels kan den ikke anordne foreløbige forholdsregler, som ikke vil kunne være et led i den endelige afgørelse, der skal træffes i hovedsagen, som medlemsstaten ikke er part i.

(jf. præmis 52-58)

3. Retten kan ikke, når den hovedsag, som begæringen er et led i, og som er indbragt for Retten, er anlagt til prøvelse af Kommissionens nægtelse af at fastslå en medlemsstats traktatbrud i artikel 88 KS's forstand, pålægge Kommissionen at rette påbud over for den berørte medlemsstat med henblik på at bringe det påståede traktatbrud til ophør.

Dels er det ikke i artikel 88 KS fastsat, at Kommissionen har kompetence til at rette sådanne påbud over for en medlemsstat.

(jf. præmis 59-61)